

Frank van der Heijden

ANGSTKONIJN

Een opmerkelijke mix
van een leven met een
angststoornis en de
zoektocht naar
een vader

Roman

Uitgeverij Tobi Vroegh

Angstkonijn

Copyright: ©2022 Frank van der Heijden
ISBN: 9789078761938
Bisac: PSY036000, PSY022060, FAM000000, FIC022100,
NUR: 336, 770

Redactie: Larissa Kok
Eindredactie: Ilona Barsony, Madelon van Berkel, Pieter Fossen
Vormgeving omslag en binnenwerk: Giorgia Djurasovic
Foto omslag: Frank van der Heijden
Drukwerk: Ipskamp, Enschede

Zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever mag niets uit deze uitgave op enigerlei wijze worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke andere wijze ook.

Uitgeverij Tobi Vroegh wil met haar uitgaven bijdragen aan de emancipatie en participatie van mensen met een psychiatrische achtergrond.

www.frankvdheijden.nl
www.tobivroegh.nl

Frank van der Heijden

ANGSTKONIJN

Een opmerkelijke mix van een leven met een angststoornis en de zoektocht naar een vader Roman

Uitgeverij Tobi Vroegh

Voor Anka die het angst- en paniekmonster wist te overwinnen.

Expose yourself to
your deepest fear:
after that,
fear has no power,
and the fear of freedom
shrinks and vanishes.
You are free.

Jim Morrison

Verdriet
verwordt niet zelden
tot woede en angst
wat leidt tot
het verlies aan
realiteitszin

Frank van der Heijden

DEEL 1

HOTEL GINNAN

PROLOOG

Oktober 1992

Mijn ademhaling gaat snel, te snel. Hijgend, met korte ademstootjes. Tegelijk voel ik het harde bonken van mijn hart in mijn borstkas. Wat is er aan de hand? Wat gebeurt er met me? Het aanvankelijke tollende in mijn hoofd maakt nu plaats voor een hevig stekende hoofdpijn. Een plotselinge angst die almaar erger wordt en die vervolgens overgaat in hevige paniek. Het zweet parelt op mijn voorhoofd. Opnieuw galmt het zinnetje dat mijn moeder zojuist huilend heeft uitgesproken door mijn hoofd: ‘Vader is voorgoed verdwenen!’. Zoals gewoonlijk heb ik, of mijn moeder, geen idee waar hij naartoe is of naartoe kan zijn gegaan. Ditmaal is het anders, ditmaal is hij voorgoed verdwenen en zal hij waarschijnlijk nooit meer terugkeren. Dat heeft hij immers zelf tegen mijn moeder gezegd. En hoewel ik al vaak met angst en beven gedacht heb aan dit scenario, had ik niet kunnen dromen dat het werkelijkheid zou worden.

Hoe moet dat nu? Mijn vader is mijn alles. Mijn enige houvast. Waarom heeft vader me niet meegenomen zodat ik voor altijd bij hem kan zijn? Ik realiseer me echter: dat is onmogelijk. Ikzelf ben toch de oorzaak van dit alles. Dat dringt zich nu glashelder aan me op. Ik en ik alleen ben de veroorzaker van het verdwijnen van mijn vader. Dat kan gewoon niet anders.

Wat moet ik nu? Mijn lichaam begint hevig te trillen. Het lijkt of mijn maag langzaam wordt gevuld met een groeiende loden last. Een groeiende bal van lood.

De paniek neemt nu in alle hevigheid toe. Ik moet hier weg, gonst het door mijn hoofd. Weg, weg, weg van deze situatie. Ik ren naar buiten, vlieg tientallen meters de straat in en word omsloten door de allesomvattende mist. En hoewel het buiten koud is, zweet ik over mijn hele lichaam. De stekende hoofdpijn wordt steeds erger, mijn hart bonkt zowat uit mijn borst en mijn maag voelt steeds zwaarder. Het gevoel van algehele paniek neemt nog steeds toe. Plots zet ik het op een schreeuwen. Een lange rauwe schreeuw die diep vanuit mijn binnenste komt om vervolgens te worden gedempt door de mist. En nogmaals een diepe uithaal, zo hard dat mijn keel er pijn van doet. De paniek neemt niet af. Integendeel. Mijn maag voelt zwaarder en zwaarder en ik heb het gevoel dat ik moet spugen.

Ik kijk rond en ineens voel ik me heel erg alleen. Ik word me ervan bewust dat ik helemaal alleen op straat ben. De dichte mist benadrukt dat nog eens. Ik ben onbeschermd en kwetsbaar terwijl de paniek in me nog steeds toeneemt. Plotseling ren ik terug naar huis, naar binnen en ik vlieg de trap op, naar boven naar mijn kamer. Zo snel mogelijk ga ik, met mijn schoenen en kleren nog aan, in bed liggen en trek de dekens ver over mijn hoofd. Ik weet niet wat er aan de hand is. Een hevige paniek heeft me vastgegrepen en houdt me als een strakke dwangbuis omkneld.

Hoe lang ik onder de dekens heb gelegen, met mijn ogen dichtgeknepen, weet ik niet. Ik weet ook niet of ik geslapen heb. Voorzichtig en rillend over mijn gehele lijf, durf ik mijn hoofd met geopende ogen weer boven de dekens uit te steken. Het is inmiddels donker en midden in de nacht. Ik voel me mat en moe en uitgeblust. Een duidelijk, knagende angst beheerst nog steeds mijn maagstreek en plots kan ik alleen nog huilen.

Veel later realiseer ik me dat dit mijn eerste hevige paniekaanval is geweest. Een paniek zo heftig, dat alleen al door eraan te denken, het me opnieuw angstig maakt en benauwd. De wereld om me heen is veranderd. Ik ben veranderd. Dat deze paniekaanvallen zo'n belangrijke stempel op mijn verdere leven gaan drukken, kan ik dan nog niet

vermoeden. Een leven waarin ik steeds maximale controle wil houden, moet houden. Een leven waarin ik steeds voor een veilige back up moet zorgen. En een leven van voortdurend vechten om in allerlei situaties overeind te blijven. Situaties waar ik zomaar in verzeild kan raken. Vooral een leven dus van het vermijden van situaties die angst en paniek zouden kunnen veroorzaken. Zo vermijd ik vanaf dit moment zo veel mogelijk om met mist buiten te zijn. Tijdens mistige dagen ben ik steevast ziek en blijf ik binnen. Ik vermijd dan zelfs om naar buiten te kijken. Gordijnen gesloten. Mistig weer is vanaf mijn eerste paniekaanval voorgoed gelinkt aan paniek. Mist is zo verworden tot een indicator voor paniek. Meer van dergelijke indicatoren volgen.

Mijn vader Tim is weg en blijft weg. En voor zover je daarvan kunt spreken, is ons gezin, zeker voor de buitenwereld, in de loop van de tijd zonder mijn vader weer enigszins gaan draaien. Goed beschouwd was hij, ook voor die tijd, vaak en langdurig weg. In die zin is er dan ook niet veel veranderd.

Het uiterlijk van mijn vader is met de tijd steeds verder gaan vervagen. Ik herinner me jaren later vooral het beeld dat mijn vader eens, in camouflagepak met volle bepakking, in de hal van ons huis staat om vervolgens zwijgend de deur achter zich dicht te slaan. En hoewel het gezicht van vader dus na jaren in mijn geheugen is vervaagd, het beeld van het camouflage stofpatroon, blijft me bij. Het beeld van de zwarte baret met het embleem van een gouden anker op een rode achtergrond, alsook mijn verlangen naar hem, blijft me bij.

EEN

September 2020

Het is het soort feest dat ik graag zou overslaan. In het aankondigingsbericht, via whatsapp, zit al veel besloten wat me niet zint. Direct na de venijnige 'ping' van mijn mobiel zegt een voorgevoel al dat ik beter niet kan kijken welk bericht er is binnengekomen. Maar geheel in lijn, met wat ik als veertiger en kind van mijn tijd geacht word te doen: direct kijken op je mobiel na een 'ping', volg ik de dwangneurose van mijn generatie en kijk onmiddellijk.

Een jonger nichtje op de familieapp vindt dat het eens tijd wordt om als familie weer eens bij elkaar te komen. 'We zien elkaar steeds minder, het is alweer jaren geleden' en 'Wat is er nou leuker dan van elkaars leven op de hoogte te blijven?'

Vooraf dat laatste benauwt me en maakt me gespannen. Ik hebeen dubbel gevoel ten aanzien van dit soort familiebijeenkomsten.

Natuurlijk ben ik geïnteresseerd in het doen en laten van mijn familie. En omgekeerd zijn anderen vast en zeker geïnteresseerd in mijn leven en mijn doen en laten. Ik realiseer me wat dit betekent. Erkennen dat ik momenteel werkloos ben en ja, steeds moeten uitleggen waarom ik nog geen vaste relatie heb. Daar heb ik helemaal geen zin in. Bovendien is er mijn altijd aanwezige angst. Angst om de controle kwijt te raken, angst voor een paniekaanval, angst voor ik weet niet wat allemaal. Opnieuw zal ik weer een strijd moeten aangaan met mezelf. Opnieuw moet ik afwegen of een dergelijke bijeenkomst dit gevecht waard is. Is het niet veel gemakkelijker om gewoon een smoes te verzinnen waarom ik niet kan. Smoezen verzinnen kan ik inmiddels

als de beste. De beste smoezen zijn die, waarin ik zelf geloof.

Tegelijk realiseer ik me dat niet verschijnen eigenlijk geen optie is. Dat zou mijn familie niet accepteren en zou mogelijk tot verwijdering leiden. En dat wil ik niet, want ik heb beslist een soort van band met mijn familie. Er is echter een grens. Want, hoewel sommigen als plakkerige vijgen in een doosje aan elkaar kleven, zit ik niet in dat doosje. Volgens mij zien zij elkaar veel te vaak en dat is naar mijn idee zelfs ongezond. Daar heb ik dan ook helemaal geen zin in. Natuurlijk komen er nichten, neven, ooms en tantes waarmee ik al sinds mijn jeugd een plezierig contact heb gehad. Ik denk nog wel eens terug aan de vakanties en logeerpartijen. Dat waren fijne ontsnappingen uit de complexe thuissituatie van mijn jeugd. Daarvoor zal ik altijd dankbaar zijn. Maar in deze familiebijeenkomst heb ik geen zin. Zij hebben geen idee hoe complex mijn leven verliep en verloopt, en dat wil graag zo laten. Misschien schaam ik me ervoor. Mijn beste vriend Paul heeft me al talloze keren proberen duidelijk te maken dat het beter is om hierover meer open te zijn.

‘Ah joh, je maakt het veel te groot,’ heeft hij al vaker gezegd ‘wees nou eens wat laconieker. Geloof me, het is beter om je leven en daarmee dus je angstproblemen wat meer open met anderen te delen. Zeker met je familie.’ Ik heb hem die keren stevast verweten dat hij niet wist waarover hij het had.

In de loop der jaren zijn er meer van dergelijke familiebijeenkomsten geweest en ik moet toegeven dat ik me daar steeds heb vermaakt. Ik vind het leuk om de familie in de loop der tijd ouder te zien worden en te horen wat hen bezighoudt. Alleen had ik op vorige bijeenkomsten die ik me herinner, nog werk en speelde een mogelijke partner geen rol. Ik had nog een leeftijd waarop de wisselende relaties die ik had, geen onderwerp van gesprek waren. Nu ik inmiddels veertig jaar ben, is dat anders. Momenteel heb ik helemaal geen relatie! En hoewel mijn angststoornis de laatste jaren niet erger is geworden, is dit nou typisch zo’n onderwerp dat ik op zo’n bijeenkomst niet zou willen bespreken. Zeker niet mijn vrijgezelle status. Er zouden combinaties

gemaakt kunnen worden waar ik helemaal geen trek in heb.

‘Ben je te bang om je te binden? Werkt zo’n angststoornis zo?’
Nee, zo’n gesprek zie ik niet zitten.

Paul komt weer eens langs. Al snel komt de familiebijeenkomst ter sprake.

‘Leuk man. Kan ik niet mee? Ik bedoel, ik ken een aantal van je neven en nichten.’

‘Paul, het is een familiebijeenkomst. En dat jij hier zo vaak zit, maakt je nog geen familie. Nee dus. Trouwens ik wil jou er helemaal niet bij hebben,’ spreek ik mijzelf tegen. Ik zou Paul er heel graag bij hebben, maar dat kan en wil ik niet aan hem vragen.

Niet zelden is Paul al een vangnet voor me geweest. Al vaak heeft hij me door angstige momenten gesleept. Hij is in de loop van de tijd, zonder dat ik daar doelgericht naar toe heb gewerkt, mijn vangnet, mijn reddingsboei geworden. En hoewel ik weet dat Paul niet zomaar over zich laat lopen, voel ik me daar vaak schuldig over. Nogal eens moest en moet ik een beroep op hem doen. Vaak gaat hij daarin mee, soms niet. Zeker niet wanneer ik onder een voorwendsel van iets anders, hem voor mijn karretje probeer te spannen. Dan is hij onvermurwbaar en zegt hij botweg ‘Nee’ en ‘Zoek het zelf maar uit.’

‘Want,’ heeft hij eens gezegd ‘ik wil je best helpen als je echt ergens angst voor hebt en je kunt er niet omheen. Waar heb je anders vrienden voor. Alleen Max, waag het niet om me te belazeren met een of ander smoesje. Dan mag je het lekker zelf uitzoeken.’

Hij eist van me op dit punt eerlijkheid en transparantie. Hij gaf aan er geen zin in te hebben, om zich bij een vriend steeds te moeten afvragen of hij weer eens wordt belazerd of niet. Daar had hij, angststoornis of niet, geen zin in. Bovendien is hij van mening dat ik niet voor iedere situatie die op voorhand angstig lijkt, moet weglopen.

‘Dan wordt het van kwaad tot erger. Nee Max, je moet het monster in de bek durven kijken.’ En fijntjes voegde hij daaraan toe, dat hij natuurlijk niet mijn therapeut is. En, hoewel dit niet altijd het meest

gemakkelijke is voor me, ik kan hem daarin geen ongelijk geven.

‘Oh nee, waarom wil je er mij bij deze familiebijeenkomst niet bij hebben?’ reageert Paul quasi aangedaan.

‘Nou ik heb er zelf helemaal geen zin in, laat staan dat ik jou dan nog op sleeptouw moet nemen!’ loog ik.

In dit soort discussies die we vaak hebben, komen beiden goed tot ons recht. Als twee hitsige, rivaliserende steenbokken bestoken we elkaar als we het weer eens niet met elkaar eens zijn. Paul en ik kennen elkaar al jaren en we weten inmiddels goed wat we aan elkaar hebben. En als je elkaar al zo lang kent, ga je op een bepaalde manier met elkaar om. Alsof je in een vaste rol zit en op een andere manier dan die je zelf werkelijk bent, met elkaar praat. Beiden weten dat van elkaar. Ook dat jij het niet echt bent die dit zegt en dat je het dus niet echt meent. Wij kiezen daarbij meestal voor een wat stoerdere, meer gemakkelijke toon dan dat we zelf in werkelijkheid zijn. Humoristisch ook. Nou ja, meestal dan. Het geeft je de mogelijkheid dingen te zeggen die je eigenlijk niet meent. Jij meent niet écht wat je nu zegt. Daardoor kan de ander er vervolgens laconiek op reageren. Vaak komt dit soort van communicatie me goed uit. Zoals nu bijvoorbeeld. Het komt me goed uit dat ik mijn angst onder dit laagje vernis kan verstoppen en liegen dat ik Paul liever niet meeneem naar de familiebijeenkomst, omdat dit nu eenmaal niet praktisch is. Diep van binnen schreeuw ik dat ik Paul vooral mee wil vragen. Ik realiseer me dat en ik vermoed dat Paul dit weet.

Het mooie is dat we elkaar goed completeren. Terwijl ik, diep in mijn hart een avonturier ben die steeds wat wil ondernemen, maar ondertussen worstelend met een angststoornis komt dat er niet van. Misschien kun je me gewoon laf noemen. De angst ontnemt me veelal de moed om iets te ondernemen. Ieder idee leidt regelrecht tot een innerlijke strijd. Steeds moet ik afwegen hoeveel het me waard is om een bepaald idee in daden om te zetten. Vaak wint het gemak dit gevecht, met als gevolg dat ik dan niets onderneem. Dat maakt me overigens soms triest en volgens Paul ben ik dan ook wat zwaar op de hand.

Paul daarentegen, is meer van de regelmaat en rust. Voor hem is

de wereld goed zoals die is. Hij zit niet iedere dag om iets onverwachts verlegen. En als er iets gebeurt wat hem niet zint, dan heeft hij altijd nog voldoende humor om dit te pareren. Hoewel hij dus zelf niet houdt van uitdagingen, blijft hij me daarmee onder druk zetten. En terwijl dat nooit zo is uitgesproken, denk ik dat hij daarmee probeert om door mijn muur van angst te breken.

‘Waarom niet. Het is toch leuk?’ of ‘Angstkonijn, denk je dat je angst je opnieuw parten gaat spelen?’ plaagt hij als ik weer eens iets avontuurlijks of uitdagends afwijs. Cynische humor is wat hem betreft hier dan op zijn plaats. Ik wuif die dan weg.

De familiebijeenkomst is georganiseerd in een zaal met aansluitende tuin van een uitspanning in een nabijgelegen dorp. Vanuit de tuin stijgt een gezellig geroezemoes op dat al vanaf de parkeerplaats ernaast te horen is.

Ik heb al geruime tijd in mijn auto gezeten, vol twijfel of ik uit zal stappen. Eigenlijk durf ik helemaal niet naar binnen. Angst voor de angst. Wat nu, als ik daar zo meteen in paniek ga raken? Ik had hier helemaal niet naar toe moeten komen. Met twee handen voor mijn mond en neus probeer ik mijn op hol geslagen ademhaling te reguleren en zo een dreigende paniekaanval te smoren. Het zweet breekt me uit en mijn hart klopt als een bezetene. Ik prijs me gelukkig dat ik niet meer zo overstuur raak van deze verschijnselen zelf. Ik herinner me dat in het verleden deze gedachten en dit gevoel alleen al, voldoende waren om een echte paniekaanval op te wekken. Was Paul er nu maar om op me in te praten en mijn innerlijke strijd een richting te geven.

Nadat ik me er nogmaals van heb overtuigd dat mijn altijd aanwezig pakketje met crackers in mijn zak zit, want zonder iets te eten op zak is iedere missie bij voorbaat kansloos, sleep ik me uit de auto en besluit om naar binnen te gaan. Het gezelschap, op enkelen na die binnen aan de bar staan, bevindt zich buiten in de tuin. Ik stap de tuin in en probeer de hevige kramp in mijn maag te temperen. Had ik nou toch maar Paul gevraagd om mee te gaan.

Een dappere nazomerzon schijnt uitbundig en werpt felle stralen tussen de grote bladeren van knoestige platanen die her en der in de tuin staan. De tuin is fraai ingericht. Onder de bomen bevinden zich tussen de struiken en de aangelegde bloemperken, grote ruimtes bedekt met grove houtsnippers waarop banken en tafels staan. Een vlinderstruik doet zijn naam eer aan met talloze rondfladderende prachtig gekleurde vlinders en zoemende insecten. De tuin is omzoomd met oude essen en hier en daar een grote grauwe els.

Er is nog voldoende zitruimte op de ruwe banken waarop comfortabele kussens liggen. Op een plek dicht bij de uitgang van de tuin ga ik zitten en maak me klein om niet te veel op te vallen. Ik kijk rond en vergelijk de aanwezige gezichten met de gezichten in mijn geheugen.

‘Hé Max, ik was juist naar je op zoek,’ zegt een vrouwenstem naast me ‘lang niet gezien, hoe gaat het met je?’ Ik kijk verrast op en zie een gezicht dat ik vaag herken. Ik zie dan dat het Susan is, een zus van mijn moeder. Susan, met haar als in beton gegoten strakke ‘koningin Beatrix’ kapsel, lijkt echter in meerdere opzichten niet op mijn moeder. Susan is een flapuit en gewend om kordaat op te treden in tegenstelling tot haar zus.

‘Ehh, goed hoor,’ zeg ik braaf en denk hiermee vervolgens weg te kunnen komen.

Tante vervolgt, terwijl ze naast me komt zitten: ‘Fijn om te horen. Trouwens goed dat ik je zie want ik sprak zojuist je moeder en...’

‘Wat, is zij hier?’ reageer ik oprecht verbaasd. Mijn moeder is nog nooit op een van dergelijke familiebijeenkomsten geweest en ik had haar dan ook helemaal niet hier verwacht. Vera leidt een teruggetrokken bestaan en toont zich nooit op dit soort of andere gelegenheden. Dat is al zo lang als ik me kan heugen. Hoezeer ik, met al de beperkingen die mijn angsten met zich meebrengen, heb geprobeerd om haar eens mee te nemen naar het een of ander, ze is daar nooit in meegegaan. Zelfs Paul die Vera al enkele jaren kent en in vergelijkbare situaties met wat humor wat kan bewerkstelligen, lukte het niet om haar in beweging te krijgen. Zijn ‘Veertje kom uit de veren’ deed het hem ook niet.

Uiteindelijk ben ik met dergelijke pogingen gestopt, waarop het contact met mijn moeder vervolgens steeds verder is teruggelopen. Pas de laatste tijd vraag ik me af of er een duidelijke oorzaak ten grondslag ligt aan dit gedrag van mijn moeder. En wat die oorzaak dan is. Is het aangeboren? Zit zij zo nu eenmaal in elkaar? Ik vraag me af of het misschien een reactie is op haar beslist niet gemakkelijke leven. Een leven dat meer en meer zijn tol eist.

‘Nee, ze is er niet meer, ze is een half uurtje geleden weggegaan. Ze voelde zich kennelijk niet lekker. Ze zat daar achter die struik, ze had naar je uitgekeken.’ Tante wijst in de richting van de vlinderstruik. Intussen ben ik opgestaan om op gelijke hoogte met haar te komen. Er steekt een briesje op dat de grote bladeren van de platanen doet sidderen. ‘Wat ik je wilde zeggen,’ vervolgt tante nog voor ik kan reageren ‘ik had zojuist een opmerkelijk gesprek met Cyriel. Cyriel ken je die?’ Ik trek mijn schouders op en schud theatraal mijn hoofd. Onderwijl mijn aldoor aanwezige kramp in mijn maag negerend en rondkijkend of ik op de een of andere manier onder dit gesprek uit kan komen.

‘Nee, wie is dat?’

‘Cyriel is een neef van Robèrt, een Franse oudoom van je, een oom van je vader. Hij vroeg me terloops hoe de verrassing van Robèrt hier was gevallen.’ Ik schuif onrustig met mijn rechterschoen over de houtsnippers. ‘Ik zei, Cyriel lieve jongen waar heb je het over? Nou en vervolgens wist hij te vertellen dat Robèrt enkele jaren geleden was overleden. Je weet waarschijnlijk dat hij een zeer succesvol en tegelijk ook een schatrijk man geworden was.’ Ik trek een ontkennend gezicht en schud opnieuw mijn hoofd.

‘Nee? Nou, volgens Cyriel had Robèrt die zelf ongehuwd was gebleven en geen kinderen had, testamentair bepaald dat een groot aantal van zijn familieleden na zijn dood in zijn succes zouden delen. Volgens een verdeelschema, waarvan hij waarschijnlijk alleen zelf de achtergrond wist, is er volgens Cyriel een grote hoeveelheid geld aan veel familieleden overgemaakt. Ook naar je vader! Het is al enkele jaren geleden, wat weet jij daarvan Max?’

‘Hè wat?’ weet ik op dat moment alleen uit te brengen. Ik merk dat mijn ademhaling versnelt als ik mijn tante over mijn vader hoor praten. En na een pauze zeg ik: ‘Overgemaakt naar mijn vader? Hoe kan dat? Ik bedoel waar is mijn vader dan, ik heb verdomme al jaren niets meer van hem gehoord of vernomen? Dat weet je. Ik weet hier niets van. Weet die Cyriel dan waar mijn vader is, ervan uitgaand dat hij überhaupt nog leeft?’

‘Ja hoor eens,’ zegt mijn tante en ze trekt een ontkennend en streng gezicht ‘mij moet je dat niet vragen, het is jouw familie. Ik was ook verbaasd iets te horen over je vader. Ik bedoel hij is al zo lang weg. Bovendien zei die Cyriel terloops nog dat hij wist dat jouw oom Victor, de broer van je vader, ook voor een bescheiden deel in die erfenis heeft gedeeld. Als ik jou was zou ik eens met die Cyriel praten. Misschien weet hij meer.’

Tante draait zich om en loopt weg. Het gesprek is kennelijk ten einde. Ik ga zitten en probeer het gesprek tot me te laten doordringen, het was te veel informatie in een keer. Mijn maag speelt op en mijn hart voel ik in mijn borst bonken. Mijn toch al groeiende onrust vindt vruchtbare grond in mijn maag, alsof er een loden bal in groeit. Alsof ik in een nietsontziende maalstroom wordt meegezogen. Dit gaat meestal vooraf aan een nog grotere onrust in mijn hoofd om vervolgens niet zelden over te gaan in een paniekaanval.

Ik denk aan een uitspraak van Paul ‘Wanneer poep je die loden bal nou eens uit?’ Dwars door mijn onrust heen moet ik hier heimelijk om lachen. Ik heb niettemin nog wat zeilen bij te zetten om niet verder door te draven in mijn onrust en weg te rennen. Gelukkig herken ik dit mechanisme inmiddels goed. Eten, moet ik, eten. Ik denk aan de crackers die ik speciaal voor dit soort situaties altijd bij me draag. Maar ik sta op en roef enkele toastjes van een nabije tafel die ik snel naar binnen werk. Ik maak me zorgen over deze snel opkomende paniek. Het is alweer een tijd geleden dat ik zo word overvallen, echter het plotselinge bericht over mijn vader raakt me. Wat doe ik hier? In gedachten verzonken kijk ik rond. Opnieuw trekt er een huivering

door de grote bladeren van een plataan boven me. Het signaal over mijn vader is krachtig. Ondanks mijn opkomende paniekaanval weet ik dat ik op zoek moet naar die Cyriel. Omdat ik niet weet hoe hij eruitziet, ik ken hem niet, ben ik gedwongen om hier en daar navraag te doen. Nadat ik ben geïnformeerd en ik weet wie hij is, loop ik recht op hem af.

‘Cyriel?’

‘Jazeker. En jij bent?’ Hij spreekt met een zangerige stem en één accent dat ik niet kan thuisbrengen. Is het een Frans accent?

‘Ik ben Max Groen, een zoon van Tim Groen. Wat kun je me over hem vertellen?’

‘Wat ik over hem kan vertellen... wat ik over hem kan vertellen’ herhaalt hij ietwat spottend. ‘Niets, het is jouw vader zei je.’

Ik bestudeer korte tijd mijn schoenen. ‘Dat klopt. Hij is alleen vroeg in mijn jeugd verdwenen.’ Ik pauzeer even. ‘Ik heb al tientallen jaren niets meer van hem gehoord. En nu hoorde ik zojuist van mijn tante Susan dat jij het over hem hebt gehad. En ook over mijn oom Victor.’

‘Heb ik het over hem gehad. Mais non?’ Het is Frans, dat accent van hem. Cyriel trekt een vragend gezicht.

‘Het ging kennelijk over een erfenis van je oom die zowel Tim als Victor zouden hebben gekregen.’

‘Ah..., ja dat is waar, ja.’ Cyriels gezicht klaart op. ‘Nou die oude gek Robèrt scheen het krankzinnige idee te hebben opgepakt om verschillende leden van zijn familie in zijn erfenis te betrekken. Wij wisten van niets en kwamen daar na zijn dood pas achter. Nou het is jullie gegund hoor.’ Dat laatste is sarcastisch bedoeld. ‘Volgens een voor ons volstrekt onduidelijke verdeelsleutel, heeft hij een aantal mensen heel verschillende bedragen nagelaten. En ook jouw vader ja. Een substantieel bedrag. En trouwens ook aan je oom Victor. Je kunt je voorstellen dat mijn zus en ik raar opkeken nadat dit bekend werd gemaakt bij de notaire. Wij dachten niet dat er nog andere erfgenamen waren behalve wij als neef en nicht.’ Hij trekt daar een vies gezicht bij. ‘Niet dat we het jullie niet gunnen hoor, maar zeg nou eerlijk; wij hebben je vader

en je oom en enkele andere begunstigden nooit ontmoet. Dan is het vreemd als je een niet onbelangrijk deel van de erfenis van je oom die kant op ziet verdwijnen.’ Ik zwijg en knik langzaam en begriepelijk mijn hoofd. Daar kan ik me iets bij voorstellen. In de verte klinkt een loeiende sirene van politie- of brandweerauto. Het geroezemoes in de tuin verstomt even.

‘Zei je nou dat jij je vader al tientallen jaren niet hebt gezien? Ik bedoel dan heb jij dus niets gezien of gehoord van die erfenis? Oom Robèrt is nu zo’n vijf jaar geleden overleden.’ Cyriel kijkt me vervolgens vragend aan.

‘Nee dus,’ antwoord ik naar waarheid. ‘Hij is weggegaan toen ik twaalfjaar oud was. Niemand heeft daarna nog iets van hem gehoord.’

‘Dat is vreemd.’ De frons trekt diepe sporen in zijn voorhoofd. Cyriel kijkt nadenkend opzij. Na een korte stilte: ‘Toch weet ik zeker dat het geld is geïnd. Wij hebben een ontvangstbevestiging via monsieur le notaire ontvangen. Ik zal eens nagaan hoe die betaling is gegaan. Vreemd, heel vreemd. Trouwens de erfenis van je oom Victor, die veel bescheidener was, is ook geïnd. Heb je daar dan nog van gehoord?’

‘Nee, ook niet.’ zei ik ‘Ik heb de laatste jaren ook met hem geen contact meer gehad. Luister Cyriel, ik zou het graag van je horen als je me kunt laten weten hoe die transactie naar mijn vader is verlopen. Dat moet zo’n vijf jaar geleden geweest zijn zei je?’

Na de familiebijeenkomst ga ik direct naar huis terug. Nog even denk ik erover om naar mijn moeder te gaan, maar ik weet daarvoor niet voldoende zin op te brengen. Het gesprek met mijn tante en Cyriel over vader spookt nog te veel door mijn hoofd. Het heeft een smeulend vuurtje in me doen opflakkeren en ik weet niet zeker of ik daar nou blij of verdrietig van moet worden. Zeker is dat het extra spanning in mijn lijf oproept. Ook nadat ik, voor ik kans zag om de bijeenkomst te verlaten, nog mijn nicht Loes was tegengekomen. Zij is de enige dochter van mijn oom Victor en tante Sofie. Gedurende mijn jeugd ben ik redelijk veel bij mijn oom en tante geweest. Hoewel Loes twee jaar ouder is, heb ik

ook veel tijd met haar doorgebracht.

Tijdens mijn pubertijd ben ik zelfs nog verliefd op haar geweest herinner ik me. ‘Neef en nicht vrijt allicht’ is een bekende uitdrukking. Loes was, zeker in die tijd, een prachtige verschijning en ik kan me haar uitdagende blik nog goed herinneren. Ik had daar niet altijd goed raad mee geweten en toch was ik haar flirten zeker niet uit de weg gegaan. Eens hebben we zelfs innig gezoend. Wie de veroorzaker daarvan was weet ik niet meer. Het is goed mogelijk dat ik dat zelf ben geweest.

Op een middag zaten we samen op haar kamer. Met gloeiend hoofd en bonzend hart waren we steeds dichterbij elkaar toe gekropen bij het bekijken van een schetsboek waarin Loes waterverfschilderingen maakte. Plots was het tot zoenen gekomen. Het was mijn eerste tongzoen geweest. Gek en tegelijk best lekker herinner ik me en vooral spannend en opwindend. Ik kan zelfs haar geur oproepen in mijn geheugen. Zou zij zich dat ook nog herinneren?

Loes is inmiddels een ietwat statige, niet onaantrekkelijke vrouw. Nadat ik naar haar vader Victor had geïnformeerd, werd het onrustige vuurtje in me nog wat verder opgepookt. Victor blijkt namelijk, een jaar na het overlijden van haar moeder Sofie, ook verdwenen! Ik schrok. Was mijn vader Tim Groen tijdens mijn jeugd vertrokken, nu blijkt dat zijn broer Victor eveneens weg is. Wat is dat verdomme met die “Groen mannen”.

Vanwege financiële obstructies bleek dat Victor, na het overlijden van tante Sofie, zo’n tien jaar geleden, niet langer in het grote huis had kunnen blijven wonen. Het huis waar Loes was opgegroeid en waar ik gedurende mijn jeugd behoorlijk wat tijd had doorgebracht. Ze vertelde dat Victor het feit dat hij moest verhuizen als een vernedering had ervaren. Daarna was het met hem snel verder bergafwaarts gegaan. Ik had na het overlijden van tante Sofie helemaal geen contact meer met Victors familie gehad. En nu blijkt dus dat ook háár vader uit het zicht is verdwenen. Het enige wat zij veel later via via had gehoord, was dat hij op enig moment naar Thailand zou zijn gegaan. Loes had met die vage informatie niets gedaan en wist ook niet of dit verhaal juist was.